

Átadták az ifjúsági díjakat

A Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségekért Közalapítvány áprilisban első alkalommal ítélte oda a 2003-ban alapított Nemzetiségi Ifjúsági Díjat. Tizenkét magyarországi nemzeti kisebbség hatvan tehetséges, tevékeny fiatalja kapta meg az elismerő oklevelet és az ezzel járó kétszázezer forintot. A díjátadást követően a hatvan kitüntetett a Thália Színházba sietett, ahol az Örmény legenda című tánckantátát tekintették meg.

A Nemzeti és Etnikai Kisebbségekért Közalapítvány azzal a szándékkal alapította a Nemzetiségi Ifjúsági Díjat, hogy a fiatalok kisebbségért végzett tevékenységét ezzel is elismerje. A díjazottokról a döntés több lépcsőben született meg. Kisebbségi testületek – önkormányzatok, civil szervezetek, oktatási intézmények – jelölhettek 14-29 év közötti, a kisebbségért kiemelkedő munkát végző fiatalokat. A kuratórium döntése előtt kikérték az adott kisebbség országos önkormányzatának a véleményét is, és csak ezután ítéltek oda a díjat. Heizer Antal, a Miniszterelnöki Hivatalon belül működő Kisebbségi Hivatal elnöke elmondta, hogy ez a döntési rendszer újdonság, és egyben előny is, hiszen a díjban így a közalapítvány és a jelölő szervezet mellett az országos önkormányzat elismerése is kifejeződik.

„Eredetileg száz fiatalot szeretnénk volna kitüntetni, de a kuratórium szigorú volt, így csak hatvanan kapták meg. Egy díj akkor lesz igazán értékes, ha csak a legjobbak, a legaktívabbak tudhatják magukénak” – mondta az odaítélés háttéréről a díjátadó ünnepségen Heizer Antal.

Hozzátette: a kisebbségi fiatalok egyszerre több közösség, a kisebbség és a magyar társadalom tagjai. Annak a sokszínű kultúrának részei, amely az Európai Unióban is értékesnek számít. Ez a gondolat két héttel az uniós csatlakozás előtt különös aktualitást kapott.

Néhány kitüntetettet a díj átvétele után sikerült megszólaltatnunk:

Árvavölgyi Nikolett (18 éves, Kétsoprony)

Nagyon örülök a kitüntetésnek: ez is jelzés, hogy volt értelme a szlovák kisebbségi kultúra megőrzésével foglalkozni.

A Békéscsabától húsz kilométerre található Kétsopronyban születtem, szlovák nemzetiségi családban. Családom egyik ága még Mária Terézia uralkodása idején települt Békés megyébe. Jó érzés Magyarországon szlováknak lenni, hátrányát eddig nem láttam a kisebbséghez tartozásnak. Nagypapám hagyományőrző munkája kiskoromban erős ösztönzést jelentett. Ez adta a hajtóerőt, hogy továbbvigyem munkáját. Általános iskolás koromban rendszeresen indultam a szlovák szavalóversenyeken, egyszer országos második, másik alkalommal pedig

harmadik helyen végeztem. Tagja vagyok a helyi hagyományőrző népdalkörnek, és idős, falubeli szlovákokhoz is járok felolvasásokra.

Kétsopronyban sok szlovák kisebbségi rendezvényt – szlovák bált, szavaló-, tánc- és énekversenyt – tartanak a Fiatalok Házában (Dom Mládeže). A kisebbségért végzett munkám egyik legszebb pillanata az volt, amikor Göncz Árpád magyar és Rudolf Schuster szlovák köztársasági elnök ellátogatott a gimnáziumunkba és a beszélgetés során én voltam az iskola szóvivője.

Jelenleg a Budapesti Közgazdaságtudományi és Államigazgatási Egyetem Államigazgatási Főiskolai Karára járok. Elsőéves vagyok. A diploma megszerzése után szeretnék a szlovák kisebbséggel foglalkozni, akár kisebbségi önkormányzati, akár tudományos, akár államigazgatási szinten.

Winkler Andrea (21 éves, Taksony)

Számomra az Ifjúsági Díj komoly elismerést jelent, mivel ehhez hasonló eddigi éveim során még nem sikerült megszerezniem. Természetesen nagyon örültem, hogy nekem is odaítélték.

Nagyszüleim mindkét ágról valamennyien németek. Számomra kisgyermekkorom óta természetesek voltak a sváb

hagyományok és szokások. Ezekbe születtem és ezekben éltem mindig.

Településünk művelődési házában a német nemzetiségi gyermektánc csoportban kezdtem nyolc éves koromban. Jelenleg az ifjúsági táncegyesület tagja vagyok. Nemcsak a tánc- és fúvószené szeretetét, hanem a német hagyományőrzést is egyre fontosabbnak éreztem. A hagyományőrző csoport tagjaként szabadidőm minden percében részt vállaltam más csoportok munkájából is.

Tizennégy éves korom óta szereplőként és szervezőként jelen vagyok nemcsak településem minden rendezvényén, hanem nemzetiségi csoportjaink fellépésein is. Legszívesebben a gyermektánc csoportok munkájában vállalkozok részt, mivel a gyermekekkel különösen nagy szeretettel foglalkozom. A gyermek és ifjúsági tánc csoportok táborában szervezőként és kísérőként igyekeztem segíteni a táncpedagógusok munkáját.

A taksonyi ifjúsági, felnőtt és gyermektánc csoportok és a minősített kórusok tevékenységében is nagyon szívesen segídek. Tavaly a IV. Országos Német Nemzetiségi Gyermektánc-fesztiválon – Solymáron – bronzminősítést elért Taksonyi Német Nemzetiségi Gyermektánc csoport vezetésével bíztak meg, melyet nagy örömmel vállaltam. Hetente két alkalommal próbálunk, és a fellépésekre mindig elkísérem a gyerekeket. Mindezen túl a Taksonyi Dunamenti Fiatal Svábok Táncegyesülete próbáin és fellépésein is részt veszek. Céljaim között szerepel a táncpedagógiai végzettség megszerzése.

Remélem, hogy e számomra kiemelkedően fontos és szép hagyományőrző tevékenységre módot s lehetőséget kapok a későbbiekben is, mert ha meghallom a sváb zenét, az éneket, úgy érzem, hogy tevékenyen ott a helyem.

Fazekasné Gombár Mónika (29 éves, Vecsés)

Nagyon nagy megtiszteltetésnek tekintem az Ifjúsági Díjat. Örülök annak, hogy elismerték tizenöt éve végzett munkámat.

Vecsésen születtem, őseim német származásúak. A budapesti Német Nemzetiségi Gimnáziumban érettségiztem. A gimnáziumi évek alatt Lunczer Teréz osztályában erősödött meg a németiséghez való kötődésem.

Elkezdtem kutatni a vecsési német hagyományokat. Hollós Lajos irányítása alatt népdalokat gyűjtöttem és jegyeztem le. Különösen büszke vagyok az 1993-ban alapított kórusra, a Vecsési Pacsirtákra (Wetschescher Nachtigallen), melynek azóta is a karnagya vagyok. Öt fővel kezdtük, s ma már tizenheten vagyunk. Az utóbbi tizenegy évben negyvenkét vecsési lány énekelt a kórusunkban. Három évvel ezelőtt elnyertük az Arany Rozmaring díjat és Veszprémben a német nemzetiségi kórusok fesztiválján a legjobb női kórusnak járó fesztiváldíjat is.

Nagyon szigorú és teljességre törekvő vagyok a próbákon. Megpróbálom átadni a többieknek is a temperamentumomat. Nem csak azt várom el tőlük, hogy énekeljenek, hanem együtt is érezzenek a dalokkal, átéljék azt, amiről énekelnek. Versenyeken a zsűrik többször is kiemelték, hogy szívvel-lélekkel éneklünk.

Az énekkaron kívül a vecsési Lumpen Klumpen nevű csoportban táncolok.

Ha elhanyagoljuk a kultúránkat, akkor sem jelenünk, sem jövőnk nincs. Szeretek igényes és magas színvonalú produkciókat a színpadra vinni és mosolyt, nevetést vagy akár könnyet csalni a nézők arcára. Izgó-mozgó, örökké nyughatatlan nő vagyok. Novemberben szeretném gyermekemet egészségben világra hozni, de a kórusral is folytatni a munkát. Szándékozom egy vecsési népdalkönyvet kiadni, majd kultúrmenedzserként a német kultúra megőrzéséhez országosan is hozzájárulni.

Dzsotján Dávid (22 éves, Dorog)

Váratlan és kellemes meglepetés volt az elismerés. Jó érzés volt tapasztalni, hogy elismerik az örmény kultúra magyarországi megismertetéséért végzett munkámat és a díj megerősített abban, hogy ezt folytatnom kell.

Magyarországon születtem, édesapám örmény származású. Születésem után kilenc évet Jerevánban éltem, majd a Szovjetunió összeomlása után, 1991-től ismét Magyaror-

szágon. Kisgyermek korom óta jelen van az örmény kultúra a mindennapjaimban. Általános iskolás koromban szavaltam, táncoltam, tizenhét éves koromtól pedig a Magyar Televízió Rondó című nemzetiségi magazinjának vagyok az egyik műsorvezetője.

Szülővárosomban, Dorogon barátaimmal rendszeresen rendezünk örmény esteket, ahová természetesen a magyar érdeklődőket is meghívjuk. Nemzetiségi fesztiválokra, irodalmi felolvasóestekre járunk. Ápoljuk az örmény népszokásokat, megtartjuk az ünnepeket: így például az örmény húsvétot, az újévet és emlékezünk az 1915-ös örmény népirtásra is.

2001-ben alakítottuk meg a Guszán-triót. Azóta számos helyen léptünk fel Magyarországon. Egy előadásunkról, felvételről még a jereváni televízió is közvetített. Ősi dallamok, örmény himnuszok, középkori szerelmes énekek, népdalok és múlt századi hazafias zenedarabok szerepelnek a műsorainkban, amelyeket édesanyám állít össze. Örülünk, hogy hamarosan Dorogon is nagyobb közönség előtt mutakozhatunk be, hiszen itt többnyire csak az örmény estek vendégei ismernek bennünket.

Kettős identitásúnak vallom magam, sem az örmény, sem a magyar énem nem nő túl a másikon. Magyarországon talán az örmény tudatom erősebb valamivel, Örményországban viszont a magyar.

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemre járok informatika szakra, így szakmámban a kultúra ápolása nem szerepel közvetlenül úgy, mint a bölcsészeknél. Ettől függetlenül folytatni szeretném a kultúraközvetítői tevékenységemet.

Bajzek Zsolt (23 éves, Felsőszölnök)

Az alsó- és a felsőszölnöki szlovén önkormányzat jelölt a kitüntetésre, s nagy örömmel megkaptam a díjat.

A magyar-szlovén-osztrák hármashatárnál található Felsőszölnökön születtem, szlovén nemzetiségi családban. A község a magyarországi szlovének egyik központjának számít, az országos önkormányzat is itt található. A családban szlovén kultúrában nőttem fel. Általános iskolában báboztam, szavalóversenyekre jártam, énekeltem. Nyolcadik osztályos korom óta tagja vagyok a Pável Ágoston Vegyeskarnak, amelyet Szlovénia-szerte is ismernek. Nagyon sok barátom van a határ másik oldalán, Szlovéniában is. Sokat járok át. Munkám Szentgotthárdra köt, ingázó vagyok, így nem szakadtam ki a felsőszölnöki közösségből. Délutánonként már otthon vagyok, találkozom a barátaimmal, akikkel persze szlovénül beszélünk. Szeretném megőrizni szlovéniségemet, amelyhez a kultúrát eszköznek tekintem.

Azt tapasztalom, hogy a szülőfalumban felpezsdült a nemzetiségi élet, egyre több fiatal kapcsolódik be a munkába, ami nagyon örömteli. Jó példát látunk az idősektől, és lelkesedésünk visz bennünket előre.

Karácsony Zoltán